



AYIULU **NICOLA VELIMIROVICI**

DISPOTHI ALI OHRIDÂ ȘI ALI JICI

AYIULU **NICOLA VELIMIROVICI**

DISPOTHI ALI OHRIDÂ ȘI ALI JICI

EXIYISIRI LA

TATĂLU A NOSTRU

apriduțeari Yioryi Vrana

PREISAHIA

TATĂLU A NOSTRU
CARI HII TU ȚERURI,
SI SI-AYISEASCÂ NUMA A TA.
S-YINÂ AMIRÂRIĽEA A TA,
SI SI-ADARÂ VREAREA A TA,
CUMU TU ȚERU, ACŞI Ş-PRISTI LOCU.
PÂNEA A NOASTRÂ, AȚEA TI TUTI
DZÂLILI, DĂ-ŃI-U A NOAUÂ ADZÂ
Ş-NÂ ĽEARTÂ A NOAUÂ
ALATHUSURLI A NOASTRI,
ACŞI CUMU Ş-NOI LĂ ĽIRTĂMU
AȚILORU ȚI NÂ ALĂTHUSESCU,
Ş-NU NÂ DU NOI TU PIRAZMO,
Ş-NÂ ASCAPÂ DI AȚELU ARĂU.
CÂ A TA EASTI AMIRÂRIĽEA
Ş-PUTEAREA ŞI DOXA,
TU ETA ETILORU. AMINU.

TATĂLU A NOSTRU

Cându niorľi arucâ arufei, iara okeanili vâzescu, eali Ti-acľeamâ: Domnulu-a nostru!
Cându meteoriţľi cadu şi foclu arsari di tu locu, eali Ţâ dzâcu: Adârâtorlu-a nostru!
Cându bâbuchili a liliciloru da ş-ciuciurliili adunâ fânu uscatu ta s-li-adarâ a puiľiloru cubairi, eali Ţâ cântâ: Nicuchirlu-a nostru!
Iara cându analţu io ocľiľi a meľi câtrâ scamnulu a Tău, Ţâ murmuru a Ţiia: Tatălu-a nostru
Fu unu chiro multu lungu, chiro laiu, cându şi oamińiľi Ţâ dzâţea şi ti-acľima Domnu icâ Adârâtoru, icâ Nicuchiru! Acşi fu di-alithea, cându omlu duchea câ easti maşi unu lucru anamisa di lucri. Ma tora, ifhâristisiri a Hiľiului a Tău Unlu-Amintatu şi-Aţilui ma bunu di tu hiľiľi a Tăľi, amu nviţatâ numa a Ta aţea alithea. Trâ aţea, cu dichi, şi-io cutedzu s-Ti-acľemu deadunu cu Hristolu: Tatâ!
Cara Ti-acľemu Domnu, cu frixi adaru mintani dinintea a Ta ca unu sclavu tu fluminlu-a laolui
Cara Ti-acľemu Adârâtoru, mi-mpartu di Tini unâ turlie cumu si-mparti noaptea di dzuâ, i frândza di pomlu a ľei.
Cara Ti mutrescu ş-dzâcu Nicuchiru, hiu ca unâ cheatrâ anamisa di chetri ş-ca unâ gâmilâ anamisa di gâmili.
Ma cara li dişcľidu budzâli-a meali ş-murmuru Tatâ, vrearea u alâxeaşti frixea, loclu mutreaşti anâlţatu ma aproapea di ţeru, şi imnu ninga Tini ca unu oaspi tu grâdina aiştei lumi, cumânicândalui doxa şi putearea a Ta.

Când norii tună, iar oceanele vuiesc, ele te cheamă: Domnul nostru! Când stelele cad şi focul izbucneşte din pământ, ele îți spun: Făcătorul nostru! Când bobocii florilor se deschid şi ciocârliile adună fân uscat ca să le facă puilor cuiburi, ele Îți cântă: Stăpânul nostru! Iar când ridic eu ochii mei spre tronul Tău, Îți şoptesc Ție: Tatăl nostru!

A fost o vreme, îndelungată, cumplită vreme, când şi oamenii Îți ziceau şi Te numeau Domn, sau Făcător, sau Stăpân! Aşa a fost, cu adevărat, când omul simțea că este numai un lucru între lucruri. Dar acum, mulțumită Fiului Tău Unuia-Născut şi Celui mai bun dintre fiii Tăi, am învățat numele Tău cel adevărat. Drept aceea şi eu îndrăznesc să Te chem împreună cu Hristos: Tată!

Dacă Te numesc Domn, cu frică mă plec înaintea Ta ca un rob în gloata robilor.

Dacă Te numesc Făcător, mă despart de Tine la fel cum se desparte noaptea de zi sau frunza de pomul său.

Dacă Te privesc şi zic Stăpân, sânt ca o piatră între pietre şi ca o cămilă între cămile.

Dar dacă deschid buzele mele şi şoptesc Tată, dragostea ia locul fricii, pământul priveşte înălțat mai aproape de cer, şi merg alături de Tine ca alături de un prieten în grădina acestei lumi, împărtăşind slava şi pătimirea şi puterea Ta.

Tatăl nostru! Tu eşti Tatăl nostru, al tuturor: Te-aş micşora pe Tine şi m-aş micşora şi pe mine dacă Te-aş numi: Tatăl meu!

Tatălu a nostru! Tini hii Tatălu a nostru a tuturoru: Va ti minutamu Tini ş-va mi minutamu ş-io macâ va Ti-acl'imamu: Tatălu a meu!
Tatălu a nostru! Tini ńi-ai câştiga ahântu a ńia, cari hiu unlu singuru, ma cama vârtosu ai câştiga a lumil'ei ntredz. Scupolu a Tău easti Amirăril'ea a Ta, iara nu unu singuru omu. Vrearea ti veti Ță greaşti: Tatălu a meu, ama vrearea Ță greaşti: Tatălu a nostru!
Tu numa a tuturoru oamińiloru, ți suntu frațl'i a mel'i io Ță pricadu: Tatălu a nostru!
Tu numa a tuturoru yenuriloru ți mi-aplucusescu şi cu cari mi-ai ligatâ, io Ță pricadu: Tatălu a nostru!
Io Ti pâlâcârsescu Tini, Tatâ a cozmului tră unu singuru lucru Ti pâlâcârsescu Tini: si-apirâ câtu camantroarâ dzua ațea marea cându tuț oamińil'i, yii ş-morțâ, deadunu cu anghilil'i ş-cu stealili cu ațeali cu suflitu ş-cu ațeali fârâ suflitu, va Ti-acl'eamâ cu numa a Ta ațea alithea: Tatălu a nostru.

Tatăl nostru! Tu te îngrijeşti atât de mine, care sânt unul singur, dar mai vârtos de întreaga lume. Scopul tău este Împărăția Ta, iar nu un singur om. Iubirea de sine Îți strigă: Tatăl meu!, în timp ce dragostea Îți strigă: Tatăl nostru!

În numele tuturor oamenilor, care sânt frații mei, eu mă rog Ție: Tatăl nostru!

În numele tuturor făpturilor care mă împresoară şi cu care m'ai întrețesut, eu mă rog Ție: Tatăl nostru!

Eu mă rog Ție, Tată al cosmosului, pentru un singur lucru mă rog Ție: fie ca să răsară cât mai degrabă ziua cea mare când toți oamenii, vii şi morți, împreună cu îngerii şi cu stelele, cu cele însuflețite şi cu cele neînsuflețite, Te vor chema cu numele Tău cel adevărat: Tatăl nostru!

CARI HII TU ȚERURI,

Câtrâ țeruri anâlțămu ocľiľi a noştri daima cându Ti-acľimămu şi stri locu îľi dipunămu cându li thimisimu amârtiili a noastri. Daima himu tu gremu di itia a niputeriloru a noastri şi a amârtiiloru a noastri. Tini hii daima ndzeanâ, dipu acşi cumu undzeaşti a mâririľei a Tali şi a lumbrusiriľei a Tali.
Tini hii daima tu țeru cându himu niaxi s-Ti-apruchemu, ma ți-ari hari s-Ti dipuńi la noi, tu cohili a noastri di-npadi, cându avemu seati ti Tini ş-cându u dişcľidemu a Țiia uşa a noastrâ.
Ma ş-cara dipuńi la noi, Tini armâńi tu țeru; tu țeru bânedzi, pritu țeru aladzâ ş-cu țerlu deadunu Ti-apleț pân' tu valea a noastrâ.
Țerlu easti alargu, multu alargu, ti omlu a curi duhu şi a curi inimâ suntu turnati di la Tini i cari îşi pizuescu cându easti thimisitâ numa a Ta. Ma elu easti aproapea, multu aproapea, ti omlu ți u țâni daima dişcľisâ uşa a suflitlui a lui şi-aşteaptâ s-yińi Tini, nai ma vrutlu ditru oaspiț.
Si-eara s-lu bâgamu ninga Tini omlu nai ma dreptulu, Tini Ti-analți ma-ndzeanâ di elu dipu ca țerurli ma-ndzeanâ di valea a loclui, ca bana trâ etâ ma-ndzeanâ di amirâriľea a moartiľei.
Noi himu fapțâ di-tu unâ luyie di materialu ți si-aspardzi ş-putridzaşti: cumu va puteamu s-şidemu la idhyea anâlțimi cu Tini, Tinireațâ ş-Puteari Fârâ moarti!
Tatălu-a nostru, Cari daima hii ma-ndzeanâ di noi, dipun-Ti pân' di noi ş-nâ-analțâ pân' di Tini. Ți altuțiva himu, macâ nu maşi limbi fapti di țarâ ta si-alavdâ doxa

Către ceruri ridicăm ochii noştri întotdeauna când Te chemăm şi spre pământ îi coborâm când ne amintim de păcatele noastre. Întotdeauna sântem în prăpastie din pricina slăbiciunilor noastre şi a păcatelor noastre. Tu eşti întotdeauna întru înălțime, precum se şi cuvine măririi Tale şi strălucirii Tale.
Tu eşti întotdeauna în cer când sântem nevrednici să Te primim, dar cu plăcere Te pogori la noi, în sălaşurile noastre pământeşti, când însetăm după Tine şi când deschidem Ție uşa noastră.
Dar şi de Te pogori la noi, totuşi rămâi în cer; în cer locuieşti, prin cer umbli şi cu cerul împreună Te apleci până în valea noastră.
Cerul este departe, foarte departe, pentru omul al cărui duh şi a cărui inimă sânt întoarse de la Tine sau care-şi bat joc când se pomeneşte numele Tău. Dar el este aproape, foarte aproape, pentru omul care ține întotdeauna deschisă uşa sufletului său şi aşteaptă să vii Tu, Cel mai drag dintre oaspeți.
Dacă ar fi să-l punem alături de Tine pe omul cel mai drept, Tu Te înalți mai presus de el ca cerurile mai presus de valea pământului, ca viața veşnică mai presus de împărăția morții.
Noi sântem dintr'un material stricăcios şi putrezitor: cum am putea să stăm la aceeaşi înălțime cu Tine, Tinerețe şi Putere Fără de moarte!
Tatăl nostru, Care întotdeauna eşti mai presus de noi, apleacă-Te până la noi şi ne ridică până la Tine. Ce altceva sântem, fără numai limbi alcătuite din țărână

a Ta? Țara va si-eara mutâ trâ etâ şi nu va s-putea s-greascâ numa a Ta fârâ noi, Dumnidzale. Cumu poati țara s-Ti cunoascâ macâ nu pritu noi? Cumu va puteai si-adari thavmati di-tru țara moartâ macâ nu pritu noi? O, Tatălu a nostru!

ca să laude slava Ta? Țărâna ar fi mută pe vecie şi n-ar putea rosti numele Tău fără noi, Doamne. Cum poate țărâna să Te cunoască dacă nu prin noi? Cum ai putea să faci minuni din țărâna moartă dacă nu prin noi?
O, Tatăl nostru!

SI SI-AYISEASCÂ NUMA A TA.

Ayisinda-Ti, nu Ti-adrămu ma ayiu Tini, ama noi inşine nâ ayisimu. Numa a Ta easti ti-anami. Oamińiľi si-ncaci pri aestu locu trâ numâ: a curi numâ easti cama mari. Ghini va eara ca numa a Ta s-hibâ thimisitâ tu aesti ncâceri, câ atumțea tuti limbili multu dizligati va amurța ş-tuti mărli numi a oamińiloru, mplititi deadunu, nu va putea si-aibâ uidhie cu numa a Ta, Sânte, Para-Sânte!

Cîndu oamińiľi voru si-u-ayiseascâ numa a Ta, u pâlâcârsescu fisea s-ľi agiutâ. Ľea cheatrâ ş-lemnu ca si-adarâ biseriț; li stulusescu ayiudińili cu mârgâritari ş-lilici şi-adarâ focu di-tru ierghi, surărli a loru, ş-ľea thimneauâ di la chedri, frațľi a loru, ş-ľi-andoapirâ boțli a loru cu boațea a câmbanâľei, ş-ľi-acl'eamâ yiețili tru-agiutoru ta si-ayiseascâ numa a Ta. Ai ńilâ di noi ti chischina ş-nistipsita fisi, cari deadunu cu noi u ayiseaşti numa a Ta, Sânte, Para-Sânte.

Cumu va u ayisimu numa a Ta?

Vahi pritu harauâ nistipsitâ?

Atumțea ai ńilâ di noi ti națľi a noştri nistipsiț.

Vahi pritu tirânâpsiri?

Atumțea caftâ câtrâ murmintili-a noastri.

Vahi pritu curbani?

Atumțea thimisealili cilistisirili-a dadiloru, Dumnidzale!

Numa a Ta easti ma vârtoasâ di cilechi ş-ma lumbrusitâ di luńinâ. Hara di omlu ți şi-u-arucâ elpidha pri Tini şi s-luńineadzâ cu numa a Ta.

Zurliľi dzâcu: Himu armâtusiți cu cilechi, cari poati

Sfințindu-Te, nu Te facem mai sfânt pe Tine, ci pe noi înşine ne sfințim. Minunat este numele Tău! Oamenii se ceartă pe acest pământ pentru nume: al cărui nume este mai mare. Bine ar fi ca numele Tău să fie amintit în aceste certuri, căci toate limbile flecare ar amorți şi toate marile nume omeneşti, împletite laolaltă, nu s-ar putea asemui cu numele Tău, Sfinte, Preasfinte!
Când oamenii vor să sfințească numele Tău, roagă natura să îi ajute. Iau piatră şi lemn ca să facă biserici; împodobesc altarele cu mărgăritare şi flori şi fac foc din plante, surorile lor, şi iau tămâie de la cedri, frații lor, şi sprijină glasurile lor prin glasul clopotului, şi cheamă vietățile în ajutor ca să sfințească numele Tău. Natura e curată ca stelele Tale şi nevinovată ca îngerii Tăi, Doamne. Îndură-Te de noi pentru curata şi nevinovata natură, care împreună cu noi sfințeşte numele Tău, Sfinte, Preasfinte.
Cum vom sfinți numele Tău?
Oare prin bucurie nevinovată?
Atunci îndură-te de noi, pentru pruncii noştri nevinovați.
Oare prin pătimire?
Atunci caută spre mormintele noastre.
Oare prin jertfelnicie?
Atunci adu-Ți aminte de ostenelile mamelor, Doamne!
Numele Tău este mai tare decât oțelul şi mai strălucitor decât lumina. Ferice de omul ce se nădăjduieşte întru Tine şi se luminează cu numele Tău. Nebunii zic: „Sântem înarmați cu oțel, cine ne poate sta împotrivă?” Iar Tu nimiceşti împărății cu gâze nevăzute!

s-nâ sta contra? Iara Tini iľi câtâstrâpseşti amiradzľi cu bubuliți nividzuti!
Fricoasâ easti numa a Ta, Dumnidzale! Ea lumbruseaşti ş-pârjileaşti dipu ca unu mari nioru di focu. Țiva nu easti ma sântu icâ ma fricosu macă nu easti ligatu di numa a ta. Dă-ńi Sânte, dă-ńi oaspiț ațeľi tu a curi chepturi easti scriatâ numa a Ta, iara duşmańi ațeľi ți nu au mirachi si ştibâ ici țiva ti Tini – câ ahtări oaspiț va-ńi armânâ oaspiț pânâ tu moarti, iara ahtări duşmańi va-ndzinucľeadzâ dinintea a mea şi va si-alasâ bâtuți unâ-ş-unâ ți va si zdruminâ cilechea a loru.
Sântâ ş-fricoasâ easti numa a Ta, Sânte, Para-Sânte! S-hibâ s-nâ thimisimu numa a Ta tu tutâ oara a harauľei a noastri şi a apustusiriľei a noastri di tru aestâ banâ acşi cumu lu thimisimu elu tu oara ali moarti, Tatâ țirescu a nostru, Para-Sântlu-a nostru Tatâ!

Înfricoşat este numele Tău, Doamne! El străluceşte şi pârjoleşte precum un mare nor de foc. Nimic nu este sfânt sau înfricoşat, dacă nu-i legat de numele Tău. Dă-mi, Sfinte, dă-mi ca prieteni pe cei în ale căror piepturi este înscris numele Tău, iar de duşmani pe cei ce nu doresc să ştie nimic de Tine – fiindcă asemenea prieteni au să-mi rămână prieteni până la moarte, iar asemenea duşmani au să îngenuncheze în faţa mea şi să se dea bătuţi îndată ce o să se sfărâme oţelul lor.

Sfânt şi înfricoşat este numele Tău, Sfinte, Preasfinte! Fie ca să ne amintim de numele Tău în tot ceasul bucuriei noastre şi al istovirii noastre din această viaţă aşa cum ne amintim de el în ceasul morţii, Tată Ceresc al nostru, Preasfântul nostru Tată!

S-YINÂ AMIRÂRIĽEA A TA,

S-yinâ Amirâriľea a Ta, Mari Amiră! Nâ fânătimu di amiradzľi ți maşi la aopsi suntu ma mări di alanță oamińi, ma cari dzâcuț şedu tu murmintili a noastri deadunu cu dhicunearľi ş-cu sclayiľi.
Nâ fânâtimu di amiradzľi ți aeri îşi grea putearea pristi patridhi ş-populi, iara azâ plângu câ îľi doru dințâľi!
Nâ fânâtimu di eľi ca di nâscânțâ niori ți aducu pripiliți tu locu di ploaie.
Mea, aestu easti omu mintimenu. Dă-ľi curuna!, greaşti fluminlu a oamińiloru. A curunâľei unâ îľi easti pri ți capu sta. Ama Tini, Doamne, u cunoşti mintimińiľea a mintimeńiloru şi dumniľea a muritoriloru. Vrei si-Ți dzâcu pali ațea ți ştii chiola? Vrei si-Ți dzâcu cumu ațelu ma mintimenlu di noi dumni pristi noi di canda fu dipu paľiuglaru? Mea, aestu easti omu pututu. Dă-ľi curuna!, greaşti pali fluminlu a oamińiloru, tu altâ etâ ş-bârnu. Şi-acşi, curuna câlâturi di pri unu capu pri-alantu, ma Tini Paraputute, ştii ți scumpâ easti dinamea sufliteascâ a ațiloru analțâ ş-dumniľea a ațiloru pututț. Tini ştii cu câtâ slâbințâ dumnirâ pututľi pristi amirăriili a loru.
Tora nvițai pritu tirâńipsiri câ nu easti altu amiră nafoarâ di Tini. Suflitlu a nostru nsiteadzâ ti Amirâriľea a Ta ş-ti dumniľea a Ta. Arâinda pri-aoa, pri-aclo, vahi nu fumu duri pizuiț ş-pliguiț, noi clirunomiľi yii di pri murmintili a nițloru amiradz şi amirâriľi? Noi ti pâlâcârsimu Tini tora s-yińi ti agiutorlu a nostru.
S-yinâ Amirâriľea a Ta la aspuneari – Amirâriľea a Mintimińiliľei, a Părințiiľei şi-a Puteariľei a Ta! S-hibâ ca aestu locu, ți di ńiľi di ańi easti câmpu ti alumtâ,

Să vie Împărăția Ta, Mare Împărate! Ne-am săturat de împărații care numai la arătare sânt mai mari decât ceilalți oameni, dar care zac în mormintele noastre deopotrivă cu cerşetorii şi cu robii.
Ne-am săturat de împărații care mai ieri şi-au trâmbițat puterea asupra țărilor şi popoarelor, iar astăzi se plâng că îi dor dinții!
Ne-am săturat de ei ca de nişte nori care aduc prepelițe în loc de ploaie. „Iată, acesta este om înțelept. Dă-i lui coroana!" striga mulțimea. Coroanei îi e totuna pe al cui cap stă. Însă Tu, Doamne, cunoşti înțelepciunea înțelepților şi domnia muritorilor. Vrei să-Ți repet ceea ce ştii deja? Vrei să Îți spun cum cel mai înțelept dintre noi a domnit asupra noastră de parcă ar fi fost prost bâtă?
„Iată, acesta este om puternic. Dă-i coroana!", strigă mulțimea iarăşi, în altă epocă şi generație. Şi aşa, coroana a călătorit tăcută de pe un cap pe altul, dar Tu, Atotputernice, ştii cât prețuieşte tăria sufletească a celor înalți şi domnia celor puternici. Tu ştii cu câtă slăbiciune au stăpânit puternicii împărățiile lor.
Acum am învățat prin pătimire că nu este alt împărat afară de Tine. Sufletul nostru înseteză de Împărăția Ta şi de domnia Ta. Rătăcind de colo-colo, oare n-am fost destul de defăimați şi de răniți, noi, urmaşii vii de pe mormintele micilor împărați şi împărății? Noi ne rugăm Ție acum să vii în ajutorul nostru.
Să vie Împărăția Ta la arătare – Împărăția Înțelepciunii, a Părinției şi a Puterii Tale! Fie ca acest pământ, care de mii de ani este câmp de luptă, să ajungă casă în care Tu să

si si-adarâ casa tu cari Tini s-hii nicuchiru, iara noi – oaspițľi a Tăľi.Yinu Amiră, scamnulu golu Ti aşteaptâ! Deadunu cu Tini va yinâ armunia – muşiteața. Nâ fânâtimu di alti amirăriľi; Ti ațea Ti şi-aştiptămu tora, Mari Amiră, Tini şi-Amirâriľea a Ta!

fii gazdă, iar noi – oaspeții Tăi. Vino, Împărate, tronul gol Te aşteaptă! Odată cu Tine va veni armonia, iar odată cu armonia – frumusețea. Ne-am săturat de alte împărății; de aceea Te şi aşteptăm acum, Mare Împărate, pe Tine şi Împărăția Ta!

SI SI-ADARÂ VREAREA A TA,
CUMU TU ȚERU, ACŞI Ş-PRISTI LOCU.

Țerlu ş-loclu suntu agrili a Tali, Tatâ. Tu unu agru seamińi steali şi-anghilĭ, iara tu-alantu -schińi şi-oamińi. Stealili s-minâ unâ uidhie cu vrearea a Ta. Anghililĭ cântâ la steali, ca la nâscânti harfi, unâ uidhie cu vrearea a Ta. Ma omlu andâmuseaşti altu omu şi-ntreabâ: Ți easti vrearea alu Dumnidză?

Pânâ cându nu va ştibâ omlu vrearea a Ta? Pânâ cându va-şi chearâ tińia dinintea a schińiloru di la cicioarli a lui? Tini lu-adraşi s-hibâ dipriunâ cu anghililĭ ş-cu stealili, ma, mea, şi schińilĭ suntu ma-ndzeanâ di elu.

Ma, mea câ omlu, cara va, poati s-greascâ numa a Ta ma ghini di schińi, unâ luyie cu anghililĭ ş-cu stealili. Tini, Dătătoru a duhlui ş-dătătoru a vrearilĭei, dă-lĭ a omlui vrearea a Ta.

Vrearea a Ta easti mintimenâ. Ascultu pirmithulu a populiloru ți furâ, mutrescu la țeru şi ştiu câ stealili s-minâ acşi cumu s-minarâ ńili di ańi, daima dupâ idhyiulu nomu, şi câ aducu iarna ş-veara atumțea cându prindi.

Cu mintimińilĭ lucrândalui, Tini nu hii vârnâoarâ apustusitu Tatălu a nostru. Vârnu lucru zurlescu nu-şi aflâ locu vârnâoarâ tu planlu a Tău. Tini hii unâ turlie crehtu tu mintimińilĭ ş-buneațâ tora dipu ca tu prota dzuâ a Adrarilĭei, iara mâni va hii dipu ca azâ.

Vrearea a Ta easti sântâ, câ easti mintimenâ ş-crehtâ. Ayisirea easti nimpârțâtâ di Tini cumu himu noi nimpârțâț di-airu.

Ițido nu easti sântu prindi si si-alinâ la țeru niheamâ

FACĂ-SE VOIA TA,
PRECUM ÎN CER, ŞI PRE PĂMÂNT.

Cerul şi pământul sânt țarinile Tale, Tată. Pe una dintre țarini semeni stele şi îngeri, iar pe cealaltă – spini şi oameni. Stelele se mişcă potrivit voii Tale. Îngerii cântă la stele ca la nişte harfe, potrivit voii Tale. Dar omul întâlneşte alt om şi întreabă: „Ce este voia lui Dumnezeu?"

Până când n-are să ştie omul voia Ta? Până când se va înjosi înaintea spinilor de la picioarele sale? Tu l-ai făcut ca să fie deopotrivă cu îngerii şi cu stelele, dar, iată, şi spinii sânt mai presus de el.

Dar iată că omul, dacă vrea, poate să rostească numele Tău mai bine decât spinii, deopotrivă cu îngerii şi cu stelele. Tu, Dătătorule al duhului şi Dătătorule al voii, dă-i omului voia Ta.

Voia Ta este înțeleaptă şi limpede şi sfântă. Această voie mişcă cerurile: de ce n-ar mişca şi pământul, care față de cer e ca o picătură într'un ocean?

Voia Ta este înțeleaptă. Ascult povestea neamurilor trecute, privesc spre cer şi ştiu că stelele se mişcă aşa cum s-au mişcat mii de ani, întotdeauna după aceeaşi lege, şi că aduc vara şi iarna atunci când trebuie. Cu înțelepciune lucrând, Tu nu eşti niciodată ostenit, Tatăl nostru. Nici un lucru nebunesc nu-şi află loc vreodată în planul Tău. Tu eşti la fel de proaspăt în înțelepciune şi bunătate acum ca şi în cea dintâi zi a Facerii, iar mâine vei fi la fel ca astăzi. Voia Ta este sfântă, fiindcă e înțeleaptă şi proaspătă. Sfințenia este nedespărțită de Tine cum sântem noi nedespărțiți de

câti niheamâ, ma țiva nisântu nu dipunâ vroarâ di-tru țeru, di la scamnulu a Tău, Tatâ.

Noi ti pâlâcârsimu Tini, Sânte Tatâ a nostru, si-adari si-apirâ câtu cama-ntroarâ dzua cându vrearea a tuturoru oamińiloru va hibâ mintimenâ, crehtâ şi sântâ has vrearea a Ta, ş-cându tuti yiețili di pristi locu va s-minâ tu unâ deadunu – griri cu stealili di tru țeru, ş-cându planeta a noastrâ va cântâ tu choru cu tuti stealili a Tali ciudii:

Doamne, nveațâ-ne!

Dumnidzale, câlâuzea-ne!

Tatâ, ascapâ-ne!

aer. Tot ce nu este sfânt trebuie să suie la cer treptat, însă nimic nesfânt nu se pogoară vreodată din cer, de la tronul Tău, Tată.

Noi ne rugăm Ție, Sfinte Tată al nostru, să faci să răsară cât mai degrabă ziua când voia tuturor oamenilor va fi înțeleaptă, proaspătă şi sfântă ca voia Ta, şi când toate făpturile de pe pământ se vor mişca în împreună-glăsuire cu stelele de pe cer, şi când planeta noastră va cânta în cor cu toate minunatele Tale stele:

Doamne, învață-ne!

Dumnezeule, călăuzeşte-ne!

Tată, mântuieşte-ne!

PÂNEA A NOASTRÂ, AȚEA TI TUTI DZÂLILI, DĂ-ŃI-U A NOAUÂ ADZÂ

Cari da trupu, ațelu da şi suflitu, ş-cari da aerâ, ațelu da ş-pâni. Ficiurițľi a Tăľi, Filotime Nilâoase, ľi-aşteaptâ di la Tini tuti ațeali ți lipsescu.
Cari va luńineadzâ fața a loru tahina-dimneața macâ nu Tini cu fexea a Ta?
Cari va lâ-aveagľi noaptea anasa a loru cându dormu macâ nu Tini, Ațelu ma niapustusitlu di tuț avigľitorľi?
Iu vai puteamu si-u siminămu pânea ti cathi dzuâ macâ nu tu tu agrulu a Tău? Cu ți vai puteamu s-lu-adrămu cama crehtu agrulu macâ nu cu aroaua a Ta di tahina?
Cumu vai dâdeamu banâ macâ nu cu fexea a Ta ş-cu aera a Ta?
Cumu vai puteamu si-u mâcămu pânea macâ nu cu gura ți Tini nâ-u-adraşi?
Cumu vai puteamu s-nâ hârsimu şi s-Țâ ifhâristisimu câ himu mâcați, macâ nu pritu duhlu ți lu suflaşi tu lăschili fârâ di banâ şi-adraşi di eali ciudie, Tini Ațelu cama ti-anami Artistu?
Nu ti pâlâcârsescu Tini ti pânea a mea, ama trâ pânea a noastrâ. Ți-ncherdu easti macâ amu pâni maşi trâ io, cându frațľi a meľi suntu agiuńi diavârliga-ńi? Cama ghini vai eara ş-cama cu dhichi macâ va s-loa di la io unâ ahtari pâni amarâ a vreariľei trâ vetea-ńi, cama ghini si-aravdu agiunu deadunu cu frațľi a meľi. Nu poati s-hibâ vrearea a Ta si-ț ifhâristiseascâ maşi un omu, cându suti ti blastimâ.
Tatălu a nostru, dă-ńi-u a noauâ pânea a noastrâ, ta s-ti duxusimu cu unâ boați şi s-lu thimisimu cu harauâ

PÂINEA NOASTRĂ, CEA SPRE FIINȚĂ, DĂ NOUĂ ASTĂZI

Cine dă trup, acela dă şi suflet, şi cine dă văzduh, acela dă şi pâine. Copiii Tăi, Dăruitorule Milostive, aşteaptă de la Tine toate cele de trebuință.

Cine va lumina fețele lor dimineața dacă nu Tu, cu lumina Ta? Cine va priveghea noaptea asupra răsuflării lor când dorm dacă nu Tu, Cel mai neobosit decât toți străjerii?

Unde am putea să semănăm pâinea de zi cu zi dacă nu în țarina Ta? Cu ce am putea să împrospătăm această țarină dacă nu cu roua Ta cea de dimineață? Cum i-am da viață dacă nu cu lumina Ta şi cu văzduhul Tău? Cum am putea să mâncăm pâinea dacă nu cu gura pe care ne-ai făcut-o Tu?

Cum am putea să ne bucurăm şi să Îți mulțumim că sântem hrăniți, dacă nu prin duhul pe care l-ai suflat în noroiul lipsit de viață şi ai făcut din el minune, Tu, Cel mai minunat Artist?

Nu mă rog Ție pentru pâinea mea, ci pentru pâinea noastră. Ce folos dacă am pâine numai eu, când frații mei flămânzesc împrejurul meu? Ar fi mai bine şi mai drept dacă s'ar lua de la mine o asemenea pâine amară a iubirii de sine; mai bine să rabd de foame împreună cu frații mei. Nu poate fi voia Ta să-ți dea mulțumită un singur om, în timp ce sute Te blesteamă.

Tatăl nostru, dă-ne nouă pâinea noastră, ca să Te slăvim într'un glas şi să ne amintim cu bucurie de Tatăl nostru Cel ceresc. Astăzi ne rugăm pentru ziua de astăzi.

Ziua aceasta este mare: în ea s'au născut nenumărate

Tatălu a nostru Ațelu țirescu. Adzâ Ti pâlâcârsimu ti dzua di adzâ.
Dzua aestâ easti mari: tu ea si-amintarâ nimisurati yieți nali, ți nu furâ aeri ş-ți mâni nu vai hibâ, si-amintă adzâ sumu idhyea fexi a soarilui, deadunu cu noi alagâ pri unâ di stealili a Tali ş-cu noi deadunu țâ grescu a Țiia: pânea a noastrâ.
O, Mari Filoxenu! Oaspițľi a Tăľi himu di tahina pânâ seara, pri measa a Ta şidemu ş-pânea a Ta u-aştiptămu. Vârnu uxonu Tini nu ari ndreptu s-dzâcâ: pânea a mea. Pânea easti a Ta. Vârnu uxonu Tini nu ari ndreptu trâ dzua di mâni şi trâ pânea di mâni, ama maşi Tini şi-ațeľi di-tru bânâtorľi a loclui ți Tini îľi urseşti.
Macâ vrearea a Ta easti sońea a dzuâľei di-adzâ s-hibâ linia ți-u-mparti bana ş-moartea a mea, va mi-nclľinu dinintea a vreariľei a Tali sânti.
Macâ vrearea a Ta easti mâni s-hiu oaspi di câlâturie ti marli soari şi oaspi pri measa a Ta, va țâ ifhâristisescu pali a Ția, acşi cumu adaru dzuâ di dzuâ.
Şi va mi-nclľinu dinintea a vreariľei a Tali pali ş-pali, acşi cumu adarâ anghililľi di-tru țeru, Filotime ți li dhuruseşti tuti dhoarâli trupeşti ş-pnevmaticheşti.

făpturi noi. Nenumărate făpturi noi, care nu au fost ieri şi care mâine nu vor fi, se nasc astăzi sub aceeaşi lumină a soarelui, împreună cu noi umblă pe una dintre stelele tale şi cu noi dimpreună grăiesc Ție: pâinea noastră.
O, Mare Gazdă! Oaspeții Tăi sântem de dimineața până seara, la masa Ta şedem şi pâinea Ta aşteptăm. Nimeni afară de Tine n-are dreptul să zică: pâinea mea. Pâinea este a Ta.
Nimeni afară de Tine nu are drept asupra zilei de mâine şi asupra pâinii de mâine, ci numai Tu şi aceia dintre locuitorii pământului pe care îi pofteşti Tu.
Dacă e după voia Ta ca sfârşitul zilei de astăzi să fie linia despărțitoare dintre viața şi moartea mea, mă voi pleca în fața voii Tale sfinte.
Dacă e voia Ta ca mâine să fiu din nou tovarăş de călătorie al marelui soare şi oaspete la masa Ta, voi da din nou mulțumită Ție, precum o fac zi de zi.
Şi mă voi pleca în fața voii Tale iarăşi şi iarăşi, precum fac îngerii din cer, Dăruitorule al tuturor darurilor trupeşti şi duhovniceşti!

Ş-NÂ ĽEARTÂ A NOAUÂ
ALATHUSURLI A NOASTRI, ACŞI CUMU Ş-NOI
LĂ ĽIRTĂMU AȚILORU ȚI NÂ ALĂTHUSESCU,

Cama efcula easti trâ omu si-alâthusească dinintea a nomuriloru a Tali dicâtu s-li-achicâsească, Tatâ. Ma trâ tini nu easti efcula s-nâ ľerțâ alathusurli, macâ noi nu lâ ľirtămu ațiloru ți nâ-alâthusescu. Câ țe, Tini u bâgaşi pri cali lumea cu misurâ ş-pri-aradhâ. Cumu vai putea si si spâstrească ziya aestâ tu lumi macâ Tini vai aveai unâ misurâ trâ noi şi-unâ altâ misurâ trâ fratili a nostru, i macâ va nâ dâdeai pâni cându noi îľi dămu a fratilui a nostru cheatrâ, i macâ va nâ ľirtai amârtiili cându noi lu spindzurămu fratili a nostru trâ alathusurli a lui? Cumu va si spâstrea atumțea misura şi-aradha tu lumi, Avigľitore a lumiľei, Tatâ?
Ama Tini nâ ľerțâ ma multu di putemu noi si-ľi ľirtămu frațľi a noştri. Noi lu mâryimu loclu cathi dzuâ cu nifaptili a noastri, ş-cathi noapti, anda Tini nâ xitâxeşti cathi dzuâ cu ocľiulu niscutidhosu a soarilui a Tău ş-cathi noapti nâ pitreț ľirtarea a Ta ațea ńilâoasâ pritu steali, avigľitorľi lumbrusiț di la porțâli a avliiľei a Tali, Amirârescu Tatâ a nostru!
Tini nâ-adari ti rizili cathi dzuâ, Multu-Ńilâoase: câ țe, atumțea cându u-aştiptămu pideapsa, nâ pitreț ńila; cându ľi-aştiptămu arufeili a Tali, nâ pitreț searâ irińipsitâ ş-cându u-aştiptămu scutidhea, nâ-u-pitreț lumbrusirea a soarilui.
Tini hii daima ma-ndzeanâ di-amârtiili a noastri ş-daima hii mari tu-arâvdarea a Ta ațea tâcutâ.
Ti plândzeari easti zurlu și pistipseaşti câ Ti cuturburâ

ŞI IARTĂ NOUĂ DATORIILE NOASTRE,PRECUM ŞI NOI IERTĂM DATORNICILOR NOŞTRI,

Mai uşor este pentru om să greşească faţă de legile Tale decât să le înţeleagă, Tată. Dar pentru Tine nu-i uşor să ne ierţi greşelile dacă noi nu-i iertăm pe cei care greşesc faţă de noi. Fiindcă Tu ai întemeiat lumea pe măsură şi pe rânduială. Cum ar putea echilibrul acesta să se păstreze în lume dacă ai avea o măsură pentru noi şi alta pentru aproapele nostru, sau dacă ne-ai da pâine în vreme ce noi dăm aproapelui nostru piatră, sau dacă ne-ai ierta păcatele în timp ce noi ne spânzurăm aproapele pentru greşelile sale? Cum s'ar păstra atunci măsura şi rânduiala în lume, Păstrătorule al legii, Tată?

Şi totuşi, Tu ne ierţi mai mult decât putem noi ierta fraţilor noştri. Noi spurcăm pământul în fiecare zi şi în fiecare noapte prin fărădelegile noastre, în timp ce Tu ne cercetezi în fiecare zi cu ochiul neîntunecat al soarelui Tău şi trimiţi în fiecare noapte iertarea Ta cea milostivă prin stele, luminoşii străjeri de la porţile curţii Tale, Împărătescule Tată al nostru!

Tu ne faci de ruşine în fiecare zi, Preamilostive: fiindcă atunci când aşteptăm pedeapsă, ne trimiţi milă; când aşteptăm tunetele Tale, ne trimiţi seară paşnică, şi când aşteptăm întuneric, ne trimiţi strălucirea soarelui.

Tu eşti întotdeauna mai presus de păcatele noastre şi întotdeauna eşti măreţ în răbdarea Ta cea tăcută.

Vai de nebunul care crede că Te tulbură cu vorbe hulitoare! El e ca un copil care aruncă supărat un grăunte de nisip în mare, ca să împingă întreaga mare din locul

cu zboarâ di prusvulie! Elu easti hasu unu cilimeanu ți-arucâ nârâitu unu gârnuțu di-arinâ tu-amari ta si-u mutâ tutâ amarea di-tu loclu a ľei. Ma amarea maşi şi-u sufriseaşti niheamâ chealea-ľi di pisuprâ ş-cu putearea-ľi thirie u cârteaşti nâinti niputearea-ľi şi-ngrăńea ficiurească.

Mea, tuti amârtiili suntu a lumiľei ş-tuț prindi s-dămu apandisi trâ amârtiili a tuturoru. Trâ ațea, nu si-aflâ pristi locu oamińi di dipu drepță, câ țe, tuț drepțâľi loarâ pri pâltari nâscânti amârtii a amârtioşiloru. Zori easti s-hii omu dreptu fârâ câbati, câ țe nu si-aflâ vârnu omu dreptu ți s-nu ľea pri pâltari macarimu unu amârtiosu. Ama agiutâ-ńi si-achicâsescu, Tatâ, cumu si-adarâ câ unu omu easti multu cama dreptu cându ľea pri pâltari cât' cama multi amârtii a amârtioşiloru?

Tatălu a nostru țirescu, Cari pitreț pâni di tahina pânâ seara a ficiurițloru a Tăľi ş-ľi-aprochi alathusurili a loru ca platâ, lişureadzâ furtia a orthodocşiloru ş-luńineadzâ scutidhea a amârtioşiloru!

Loclu easti mplinu di-amârtii, ama easti mplinu ş-di pâlâcârii; elu easti mplinu di pâlâcâriili a drepțâloru a Tăľi, di dipirarea a amârtioşiloru. Vahi nu easti dipirarea apârńita a pâlâcâriiľei?

Tini va s-hii azvingâtoru tu soni. Amirâriľea a Ta va-şi lu bagâ thimeľiulu pri pâlâcâriili a drepțâloru. Vrearea a Ta va si-adarâ nomu trâ tuț oamińiľi cumu tora di oarâ vrearea a Ta easti nomu trâ anghiľi.

Şi-atumțea ti ți si-amânâ Tatălu a nostru s-lâ ľeartâ amârtiili a muritoriloru, dândalui acşi paradiymâ ti ńilâ ş-ľirtari?

său. Dar marea doar încrețeşte pielea sa pe deasupra şi prin puterea sa uriaşă întărâtă în continuare neputința-i copilărească şi supărată.

Iată, toate păcatele noastre sânt de obşte şi sântem cu toții răspunzători pentru păcatele tuturor. Drept aceea, nu se află pe pământ oameni cu totul drepți, fiindcă toți drepții au de luat asupra lor unele păcate ale păcătoşilor. Greu e să fii om drept fără de prihană, fiindcă nu se află nici un drept care să nu poarte pe umerii săi măcar un păcătos. Dar fă-mă să înțeleg, Tată, cum se face că cu cât mai mult poartă pe umeri dreptul păcate ale păcătoşilor, cu atât este mai drept? Tatăl nostru ceresc, Care trimiți pâine de dimineața până seara copiilor Tăi şi primeşti greşelile lor ca plată, uşurează povara Drept-slăvitorilor şi luminează întunericul păcătoşilor!

Pământul este plin de păcate, dar este plin şi de rugăciuni; el este plin de rugăciunile drepților şi de deznădejdea păcătoşilor. Oare nu este deznădejdea începutul rugăciunii?

Tu trebuie să fii biruitor în cele din urmă. Împărăția Ta se va întemeia pe rugăciunile drepților. Voia Ta va ajunge lege pentru toți oamenii, precum e deja lege pentru îngeri. Şi atunci, de ce ar întârzia Tatăl nostru să ierte păcatele muritorilor, dând astfel pildă de milostivire şi de iertare?

Ş-NU NÂ DU NOI TU PIRAZMO,

Ti dipu psânu ari ananghi omlu ta si-u toarnâ fața di la Tini câtrâ idhoľi!
Elu easti aplucusitu di pirazmadz ca di-unâ borâ, ş-easti nipututu ca spuma a unlui arâu dirnatu di munti. Macâ easti avutu, troarâ mindueaşti câ easti unâ cu Tini, i Ti bagâ ma-nghiosu, i şi-u stuluseaşti casa cu icońili a Tali di canda suntu nâscânti luyurii decorativi.
Macâ arăulu bati la uşa a lui cadi tu pirazmolu si si-adarâ pâzari cu Tini, i s-Ti-aleapidâ di dipu.
Macâ lu-acľemi si si-adarâ curbani, si-adarâ zurbalu. Macâ lu pitreț la moarti, treamburâ.
Macâ lu-acľemi cu tuti dizńirdările a lumiľei, easti tu piricľiu si-şi lu-nfarmâcâ şi îşi lu vatâmâ suflitlu.
Macâ îľi discoapiri a lui nomurli a câştigâľei a Tali, elu cârteaşti: Lumea easti ti-anami ş-tu ea işişi ş-fârâ Adârâtoru.
Nâ-aumpli di-anisihie luńina a Ta, Luțite Tatâ a nostru, ca pri nâscânță flituri di noapti. Cându nâ-acľemi la luńinâ, noi nâ sâlâghimu tu scutidhi; cându himu bâgaț tu scutidhi, u câftămu luńina.
Dinintea a noastrâ si-aflâ multi căľiuri has' nâscânti scândiľe, ama nâ-aspâremu si imnămu pânâ tu capu pri vârnâ di eali, câ țe, tu ițido capu nâ-aşteaptâ ş-nâ-arâdu pirazmadz.
Iara calea ți duți la Tini easti astâľeatâ di mulțâ pirazmadz ş-di multi di multi gremuri. Ninti s-yinâ pristi noi pirazmolu s-pari câ nâ avegľi ca unu nioru di luńinâ, ama cându yini pirazmolu, cheri. Noi nâ frimitămu cuturburaț ş-nâ bâgămu ntribarea ți nâ tirâńipseaşti:

Cât de puțin îi trebuie omului ca să-şi întoarcă fața de la Tine înspre idoli!
El e împresurat de către ispite ca de un vifor, şi e neputincios ca spuma unui râu zbuciumat de munte.
Dacă-i bogat, îndată cugetă că este deopotrivă cu Tine, sau Te pune mai prejos de el, sau îşi împodobeşte casa cu icoanele Tale ca şi cu nişte obiecte decorative.
Dacă răul bate la uşa lui, cade în ispita de a se tocmi cu Tine sau de a Te lepăda cu totul.
Dacă îl chemi să se jertfească, se răzvrăteşte. Dacă-l trimiți la moarte, tremură.
Dacă-l îmbii cu toate desfătările pământului, e în primejdie să-şi otrăvească şi să-şi omoare propriul suflet.
Dacă descoperi ochilor lui legile purtării Tale de grijă, el cârteşte: „Lumea e minunată şi în sine, şi fără Făcător."
Ne umple de nelinişte lumina Ta, Luminate Tată al nostru, ca pe nişte fluturi de noapte. Când ne chemi la lumină, noi dăm fuga la întuneric; când sântem puşi în întuneric, căutăm lumină.
Înaintea noastră se află mreaja multor căi, însă ne temem să mergem până la capăt pe vreuna din ele, fiindcă la orice capăt ne aşteaptă şi ne momesc ispite.
Iar calea ce duce la Tine este tăiată de multe ispite şi de multe, multe prăpăstii. Înainte să vină ispita asupra noastră, pare că ne urmezi ca un nor luminos, dar când ispita vine, dispari. Noi ne agităm tulburați şi ne punem întrebarea chinuitoare: când ne-am înşelat, atunci când am crezut că eşti de față sau atunci când am crezut că lipseşti?

cându nâ-arâsimu, cându pistipsimu câ hii dininti i cându pistipsimu câ hii xichi?

Tu tuț pirazmadzľi a noştri nâ-ntribămu: Tini hii Tatălu a nostru? Tuț pirazmadzľi a noştri nâ aducu tu minti idhyea ntribari, ntribari ți nâ u aduți tu minti tut' ți easti di-avârliga di noi, cathi dzuâ ş-cathi noapti:

Ți mindueşti trâ Dumnidză?

Iu easti Elu ş-cari easti Elu?

Hii cu Elu i hii fârâ Elu?

Dă-ńi puteari Tatălu ş-Adârâtorlu a meu, ta s-potu tu cathi sticu, a banâľei a meali, cumu ți s-hibâ elu, di luńinâ i di scutidhi, si-apândisescu la cathi pirazmo unâ luyie ş-cu idhyiulu lucru:

Dumnidză easti Dumnidză. Elu easti aclo iu hiu io şi-aclo iu nu hiu io.

Inima a mea apreasâ, daima ari mirachi trâ Nâsu ş-mâńili a meali io daima li tindu câtrâ ayisitili a Lui strańi, ca unu ficiuricu câtrâ Tatălu a lui Ațelu vrutlu.

Cumu vai puteamu s-bânedzu fârâ Elu? Aestâ va dzâțea câ potu s-bânedzu tu idhyiulu chiro ş-fârâ io isuńi. Cumu vai puteamu s-hiu contra a Lui. Aestâ va dzâțea câ hiu tu idhyiulu chiro şi-contra a mea.

Hiľilu dreptu îľi calcâ toarâli a tatălui cu tińie, irini ş-harauâ.

Suflâ adiľeaticlu a Tău tu suflitlu a nostru, Tatâ, ta s-himu drepțâľi a Tăľi.

În toate ispitele noastre ne întrebăm: „Tu eşti Tatăl nostru?" Toate ispitele noastre ne aduc în minte aceeaşi întrebare pe care tot ce este în jurul nostru ne-o aduce în minte în fiecare zi şi în fiecare noapte:
Ce gândeşti despre Domnul?
Unde este El şi cine este El?
Eşti cu El sau eşti fără El?
Dă-mi putere, Tatăl şi Făcătorul meu, ca să pot în fiecare clipă, fie ea luminoasă ori întunecată, a vieții mele, să răspund la fiecare ispită cu putință unul şi acelaşi lucru:
Domnul este Domnul. El e acolo unde sânt eu şi acolo unde nu sânt eu.
Eu tind întotdeauna pătimaşa mea inimă către Dânsul şi mâinile mele către sfintele Lui veşminte ca un copil către Tatăl său Cel iubit.
Cum aş putea trăi fără El? Asta ar însemna că pot să trăiesc în acelaşi timp şi fără mine însumi. Cum aş putea să fiu împotriva Lui? Asta ar însemna că sânt în acelaşi timp şi împotriva mea.
Fiul drept urmează tatălui său cu cinstire, pace şi bucurie.
Suflă însuflarea Ta în sufletul nostru, Tată, ca să fim fii drepți ai Tăi.

Ş-NÂ ASCAPÂ DI AȚELU ARĂU.

Cari va nâ sâlâghească di-tu arău macâ nu Tini, Tatălu a nostru?
Cari va li tindâ mâńili câtrâ ficiurițľi ți s-neacâ macâ nu tatălu a loru?
Cari ari ma multâ mirachi trâ chischineața ş-muşuteața a casiľei, macâ nu nicuchirlu a casiľei?
Tini nâ-acľimaşi di-tru țiva ta s-himu țiva, ma noi adrămu oaspilichi cu-arăulu şi-acşi iara nâ-adrămu dipu țiva. Lu bâgămu di-avârliga di inima a noastrâ şarpili di cari nâ-aspâremu nai ma multu. Di-tru hicati grimu contra a scutidhâľei, ma scutidhea bâneadzâ tu suflitili a noastri: microbiľi a scutidhâľei ş-microbiľi a moartiľei. Cu-unâ boați nâ alumtămu cu-arăulu, ama arăulu s-hidzi afurişalui şi-amutu tu casa a noastrâ; anda noi grimu, arăulu ľi-amintâ semtili, unâ câti unâ şi-agiundzi ma aproapea di inima a noastrâ.
Şedz Multu-Analte Tatâ, şedz anamisa di noi şi-arău, şi va ľi-anâlțămu inimili a noastri şi-arăulu va xiruxeascâ acşi cumu xiruxeaşti sumu câloarea a soarilui, şoputlu di ninga cali. Tini hii multu di multu disupra a noastrâ ş-nu ducheşti cumu acreaşti arăulu, ama noi himu zgrumaț di elu. Mutrea, arăulu acreaşti tu noi dzuâ di dzuâ, sumu ocľiľi a noştri, şi-şi lu tindi carpolu bolcu tu tuti părțâli.
Cathiunâ dzuâ soarli nâ dzâți *Bunâ dimneața!* ş-nâ bagâ ntribarea: ți avemu si-Ľi aspunemu a marilui a nostru Amiră? Ş-noi Îľi aspunemu maşi carpolu ațelu vecľiu şi-aspartu a arăului. Dumnidzale, vahi nu easti țara ațea niminatâ ş-fârâ banâ, ma chischinâ di omlu ți ipirițeaşti a arăului?

Cine ne va slobozi de rău dacă nu Tu, Tatăl nostru?
Cine va întinde mâinile către copiii ce se îneacă dacă nu tatăl lor?
Pe cine priveşte mai mult curăţenia şi frumuseţea casei dacă nu pe stăpânul ei?
Tu ne-ai chemat dintru nimic ca să fim ceva, dar noi legăm prieteşug cu răul şi astfel ne întoarcem în nimic.
Înfăşurăm în jurul inimii noastre şarpele de care ne temem cel mai mult.
Din toată puterea noastră strigăm împotriva întunericului, dar întunericul trăieşte în sufletele noastre: microbii întunericului şi microbii morţii.
Ne luptăm într'un glas cu răul, iar răul se strecoară pe tăcute în casa noastră; în timp ce noi strigăm, răul cucereşte poziţie după poziţie şi ajunge mai aproape de inima noastră.
Stai, Preaînalte Tată, stai între noi şi rău, şi vom înălţa inimile noastre, şi răul are să sece cum seacă sub arşiţa soarelui izvorul de lângă cale.
Tu eşti cu mult deasupra noastră şi nu simţi cum creşte răul, dar noi ne înăbuşim sub el. Iată, răul creşte în noi pe zi ce trece, sub ochii noştri, şi întinde îmbelşugatele sale roade în toate părţile.
Soarele ne spune *„Bună dimineaţa!”* zilnic şi ne pune întrebarea: ce avem să-I arătăm Marelui nostru Împărat?
Şi noi Îi arătăm doar vechile roade stricate ale răului.
Dumnezeule, oare nu e ţărâna cea nemişcată şi fără viaţă mai curată decât omul care se află în slujba răului?
Iată, ne-am zidit casele şi castelele prin văi şi gropi

Mutrea, nâ stizmusimu casili şi pâlăţili tu văľiurli şi-grochili a loclui. A Ţiia nu va-Ţi hibâ zori s-dimândz a arâuriloru a Tali s-li neacâ tuti aesti văľiuri şi-grochi, chischinipsindalui loclu di oamińi ş-di nifaptili a loru.
Ama Tini hii ma-ndzeanâ di yinatea a noastrâ ş-di urnimiili a noastri. Macâ va ľi-ascultai urnimiili a oamińiloru, va u câtâstrâpseai lumea pânâ di thimeľiu şi va Ti-aveai ngrupatâ Tini Isuţ tu urvăľi.
O, Aţelu ma mintimenlu di tuţ taţľi! Tini totna hamuarâdz cu muşuteaţa ş-nimoartea a Ta aţea dumnidzasca şi, mea, di-tu hamuarâslu a Tău acrescu steali! Totna hamuarâzândalui lu-alâxeşti arăulu a nostru cu ghineaţa ş-lu-ambuľiuseşti pomlu a ghineaţâľei pri pomlu a arăului, şi-acşi u vindiţ cu arâvdari Grâdina a Paradhislui, aţea alâsatâ tu-apârńisiri di noi. Tini, cu-arâvdari vindiţ ş-cu-arâvdari stizmuseşti. Cu-arâvdari u stizmuseşti a Ta Amirăriľi a ghineaţâľei, Amirălu şi Tatălu a nostru. Ti pâlâcârsimu Tini: s-nâ sâlâgheşti di-tu arău şi aumpli-nâ di ghineaţâ, Tini perfecta dişirtari di-arău şi-aumpleari di ghineaţâ.

ale pământului. Ție nu-Ți va fi greu să poruncești râurilor Tale să înece toate aceste văi şi toate aceste gropi, curățând pământul de oameni şi de faptele lor cele rele.
Dar Tu eşti mai presus de mânia noastră şi de sfaturile noastre. Dacă ai asculta sfaturile omeneşti, ai fi nimicit lumea până la temelii şi Te-ai fi îngropat pe Tine Însuți în ruine.
O, Cel mai înțelept dintre toți tații! Tu totdeauna zâmbeşti în frumusețea şi nemurirea Ta cea dumnezeiască şi, iată, din zâmbetul Tău cresc stele! Întotdeauna preschimbi zâmbind răul nostru în bine şi altoieşti pomul binelui pe pomul răului, şi astfel vindeci cu răbdare Grădina Raiului cea lăsată în părăsire de către noi. Tu cu răbdare vindeci şi cu răbdare zideşti. Cu răbdare zideşti a Ta Împărăție a binelui, Împăratul şi Tatăl nostru. Ne rugăm Ție: slobozeşte-ne de rău şi umple-ne de bine, Tu, desăvârşită deşertare de rău şi umplere de bine.

CÂ A TA EASTI AMIRÂRIĽEA

Stealili şi soarli suntu țitâțeańi a Amirâriiľei a Tali, Tatâ. Nyrâpsea-nâ ş-noi tu-aestâ ascheri lumbrusitâ. Planeta a noastrâ easti ńicâ şi scutidhoasâ, ama easti lucrulu a Tău, stizmusirea a Ta, duhlu a Tău. Cumu poati s-iasâ di-tu mâńili a Tali țiva ți nu easti mari? Ama pritu niaxia şi ntunicarea a noastrâ, noi u-adrămu ńicâ şi scutidhoasâ fuľeaua a noastrâ. E, loclu easti ńicu şi scutidhosu, câti ori lu luyursimu amirăriľi a noastrâ ş-cându nâ fândâximu ca nâscânțâ zurli câ himu amiradzľi a ľei.
Mutrea, anamisa di noi suntu mulțâ cari furâ amiradz pristi locu ş-cari tora, stânda pri-aruvuirili a scamniloru a loru s-ciudisescu şi-ntreabâ: Iu suntu amirăriili a noastri? Ş-multi suntu amirăriili ți nu ştiu ți si-adră cu amiradzľi a loru. Hârsitu easti omlu ți mutreaşti pritu niori ş-ciuciurâ graie ți ľi-avdu: A Ta easti Amirăriľea!
Ațea ți-acľimămu amirăriľea a noastrâ piminteascâ easti mplinu di yerńi ş-treați has' bişițľi pri unu arâu ahândosu. Unâ vândachi di-arinâ pri arpili a vimtului! Maşi Tini u ai alithioasa Amirăriľi ş-maşi Amirăriľea a Ta ari Amiră. Ľea-nâ di pri arpili a vimtului Ńilâoase Amiră, ascapă-nâ di pri arpili a vimtului! Şi adară-nâ țitâțeańi a Amirăriiľei a Tali trâ etâ, aproapea di stealili şi soriľi a Tăľi, aproapea di anghililʼi şi arhanghililʼi a Tăľi, e, aproapea di Tini, Tatălu a nostru!

Stelele şi soarele sânt cetăţeni ai Împărăţiei Tale, Tată. Înscrie-ne şi pe noi în această oaste strălucitoare.
Planeta noastră este mică şi întunecată, dar este lucrul Tău, zidirea Ta şi însuflarea Ta. Cum poate să iasă din mâinile Tale ceva ce nu e mare? Totuşi, prin micimea şi întunecarea noastră, noi facem mic şi întunecat locul sălăşluirii noastre. Da, pământul este mic şi întunecat de câte ori îl socotim împărăţie a noastră şi când ne închipuim ca nişte nebuni că sântem împăraţi ai lui.
Iată, între noi sânt mulţi care au fost împăraţi pe pământ şi care acum, stând pe ruinele tronurilor lor, se miră şi întreabă: „Unde sânt împărăţiile noastre?" Şi multe sânt împărăţiile care nu ştiu ce s'a întâmplat cu împăraţii lor. Fericit omul care priveşte prin nori şi şopteşte graiuri pe care le aud: „A Ta este Împărăţia!"
Ceea ce numim împărăţia noastră pământească e plin de viermi şi e trecător ca băşicile pe un râu adânc. O grămadă de ţărână pe aripile vântului! Numai Tu ai adevărata Împărăţie şi numai Împărăţia Ta are Împărat. Ia-ne de pe aripile vântului, Milostive Împărate, mântuieşte-ne de pe aripile vântului! Şi fă-ne cetăţeni ai veşnicei Tale Împărăţii, aproape de stelele şi de sorii Tăi, aproape de îngerii şi de arhanghelii Tăi, da, aproape de Tine, Tatăl nostru!

Ş-PUTEAREA

A Ta easti putearea, câ țe, a Ta easti Amirâril̓ea. Ațel̓i ți taha si-acl̓eamâ amiradz sutu niputuț. Singura a loru puteari amirâreascâ sta tu titlurili a loru amirâreşti ți suntu maşi titlurili a Tali. Eli cheru pritu țarâ ş-țara neadzi iu va vimtulu. Himu hulandari, aumbri ş-țarâ ți s-minâ. Ama ş-cându chiremu pri-aoa, pri-aclo, ş-nâ minămu, tut' pritu putearea a Ta u-adrămu. Pritu putearea a Ta bânămu ş-pritu putearea a Ta va-nyiemu. Macâ omlu u-adarâ ghineața u-adarâ cu putearea a Ta, pritu Tini; ş-macâ lu-adarâ arăulu, lu-adarâ cu putearea a Ta, ama pritu elu işişi. Tuti ți si-adarâ si-adarâ cu putearea a Ta, ufilisitâ trâ-bunu, i trâ-arău, trâ achicâseari, i fârâ achicâseari. Macâ omlu u ufiliseaşti putearea a Ta dupâ vrearea a Ta, Tatâ, atumțea putearea a Ta easti a Ta; ş-macâ omlu u ufiliseaşti putearea a Ta dupâ vrearea a lui, atumțea putearea a Ta si-acl̓eamâ a lui şi easti arauâ.
Io dzâcu Dumnidzale, câ atumțealui cându adari ți vrei cu putearea a Ta, ea easti bunâ, ama cându dhicunearl̓i ți u-mprumutarâ putearea di la Tini, s-fudulescu adrândalui iți voru cu putearea a Ta, di cara easti a loru, ea easti arauâ. Şi acşi ari maşi unu nicuchiru, ama suntu oamińi ți u ufilisescu cu zorea putearea a Ta, e, ufilisescu cumâtici di-tu putearea a Ta, ți cu ńilâ mari u dai mprumutu di la measa a Ta ațea avuta aiştoru muritori ftohi di pristi locu. Caftâ câtrâ noi Tatâ Putute, caftâ câtrâ noi ş-nu ti-ayuńisea s-pitreț putearea a Ta a țarâl̓ei, pânâ nu va si-ndreagâ doi udadz ta s-ti-ncapâ: bunâvrearea ş-tâpińiusirea – bunâvrearea ta s-hibâ ufilisitâ trâ-bunu, dhoara mprumutatâ di la Dumnidzâ ş-tâpińiusirea ta

A Ta este puterea, fiindcă a Ta este Împărăția. Aşa-numiții împărați sânt neputincioşi. Singura lor putere împărătească stă în titlurile lor împărăteşti, ce sânt de fapt doar titlurile Tale. Ei rătăcesc prin țărână, şi țărâna merge unde vrea vântul. Sântem pribegi, umbre şi țărână mişcătoare. Dar şi când rătăcim şi ne mişcăm, tot prin puterea Ta o facem. Prin puterea Ta ființăm şi prin puterea Ta vom viia. Dacă omul face binele, îl face cu puterea Ta, prin Tine; iar dacă face răul, îl face cu puterea Ta, însă prin sine. Tot ce se face, se face cu puterea Ta, folosită bine sau rău, întru înțelegere sau fără de înțelegere. Dacă omul foloseşte puterea Ta după voia Ta, Tată, atunci puterea Ta este a Ta; iar dacă omul foloseşte puterea Ta după voia sa, atunci puterea Ta se cheamă a lui, şi este rea.

Eu zic, Doamne, că atunci când Tu faci ce vrei cu puterea Ta, ea este bună, însă când cerşetorii, care au împrumutat putere de la Tine, se trufesc făcând ce vor cu puterea Ta ca şi cum ar fi a lor, ea este rea. Şi astfel, există un singur stăpân, dar sânt şi oameni ce întrebuințează în chip samavolnic puterea Ta, da, întrebuințează părticele ale puterii Tale, pe care cu milostivire o dai cu împrumut de la masa Ta cea bogată acestor muritori săraci de pe pământ.

Caută spre noi, Puternicule Tată, caută spre noi şi nu te grăbi să trimiți puterea Ta țărânii pământeşti până ce nu va pregăti două odăi ca să Te încapă: bună-voirea şi smerenia – bună-voirea ca să întrebuințeze spre bine darul împrumutat de la Dumnezeu şi smerenia ca să-şi

si ş-thimisească totna câ tutâ putearea di-tu lumi easti a Ta, Mari Dhurusitoru di puteari. A Ta easti putearea sântâ ş-mintimenâ – ama cându si-aflâ tu mâńili a noastri, putearea a Ta easti tu piricľiu si s-mâryească şi si si-adarâ nisântâ şi zurlească.
Tatâ Cari hii tu țeruri, agiutâ-nâ s-cunuştemu ş-cathiunâ dzuâ si-adrămu maşi unu lucru: si ştimu câ tutâ putearea easti maşi a Ta şi si-u uflisimu putearea a Ta dupâ vrearea a Ta. Mutrea, himu nihârsiț câ țe mpârțâmu ațea ți easti ti nimpârțâri la Tini: u-mpârțâmu putearea di luńinâ, şi u-mpârțâmu putearea di vreari, şi u-mpârțâmu putearea di pisti – şi-aestâ easti itia ațea di prota ti câdearea a noastrâ – u-mpârțâmu putearea di tâpińiusiri. Tatâ, adarâ unâ, Ti pâlâcârsimu, ațea ți hiľiľi a Tăľi cu zurleațâ mpârțârâ. Ti pâlâcârsimu: analțâ la tińia di prota, putearea a Ta ți fu alâsatâ tu-apâryisiri ş-nitińisitâ: câ țe, cum' ți s-himu, himu ficiurițľi a Tăľi.

aducă aminte întotdeauna că toată puterea din lume este a Ta, Mare Dătătorul de putere.
A Ta este puterea sfântă şi înțeleaptă – dar când se află în mâinile noastre, puterea Ta este în primejdie să se spurce şi să ajungă ne-sfântă şi nebunească.
Tată, Care eşti în ceruri, ajută-ne să cunoaştem şi în fiecare zi să facem un singur lucru: să ştim că toată puterea este a Ta şi să întrebuințăm puterea Ta după voia Ta. Iată, sântem nefericiți, fiindcă am despărțit ceea ce-i de nedespărțit la Tine: am despărțit puterea de lumină, şi am despărțit puterea de dragoste, şi am despărțit puterea de credință, şi în cele din urmă – iar asta este pricina cea dintâi a căderii noastre – am despărțit puterea de smerenie. Tată, uneşte, rugămu-Te, ceea ce fiii Tăi nebuneşte au despărțit.
Ne rugăm Ție: ridică la cinstea cea dintâi puterea Ta, care a fost lăsată în părăsire şi necinstită: fiindcă, iată, oricum am fi, sântem copiii Tăi.

ŞI DOXA, TU ETA ETILORU.

A Ta easti doxa ațea trâ etâ deadunu cu Tini, Tatălu a nostru Amirărescu. Doxa easti ligatâ di usia a Ta ş-nu ascalnâ di noi. Nu easti doxa di-tu zboarâ ca doxâ a muritoriloru, ama easti di idhyea usie, ți nu treați, has'Tini. E, ea easti nimpârțâtâ di Tini cumu easti nimpârțâtâ luńina di soarli apresu. Cari u vidzu mesea şi mardzina a doxâľei a Tali? Cari agiumsi duxusitu fârâ s-da di Doxa a Ta?
Doxa a Ta ațea lumbrusitâ nâ anvârligheadzâ di tuti părțâli ş-nâ mutreaşti tu tâțeari, unâ parti hamuarâdzânda, unâ parti ciudisinda-si di frimtărli şi cârtearea a noastrâ umineascâ. Iara cându tâțemu, vârnu nâ ciuciurâ mistiryiosu: hiț ficiuriţľi a Tatâlui duxusitu.
O, ți dulți easti aestâ duxusitâ ciuciurari!
S-himu ficiuriţľi a doxâľei a Tali, ți mirachi ma mari si-avemu? Nu easti duri! Sigura, duri easti trâ unâ banâ alithea. Ama, mea, oamińiľi voru s-hibâ tați a doxâľei. Şi-aestâ easti apârńita ş-cima a lâeațâľei a loru. Eľi nu suntu ifhâristisiț s-hibâ ficiuriț a doxâľei a Tali, şi si-s-cumânicâ cu doxa-Ț, eľi voru s-hibâ tați ş-purtâtori a doxâlei a Tali. Ama, ți cara, Tini hii singurlu Tatâ şi singurlu purtâtoru ti tutâ doxa. Suntu mulțâ ți u-ufilisescu doxa-Ț trâ arău şi suntu mulțâ ți si-arâdu singuri. Nu ari piricľiu ma mari di doxa tu mâńili a muritoriloru.
Tini u-aspuńi doxa a Ta, iara oamińiľi si-ncaci di-avârliga-ľi. Doxa a Ta easti factu iara doxa a oamińiloru easti zboru. Doxa a Ta, totna hamuarâdi şi hăidhipseaşti, iara doxa a oamińiloru mpârțâtâ di Tini lâhtârseaşti ş-vatâmâ. Doxa a Ta îľi hrâneaşti ftohľi ş-da urnimie

A Ta e slava cea împreună-veşnică cu Tine, Tatăl nostru Împărătesc. Ea ține de ființa Ta şi nu atârnă de noi. Nu este slavă din vorbe ca slava muritorilor, ci este din aceeaşi esență netrecătoare ca şi Tine. Da, ea este nedespărțită de Tine cum e lumina nedespărțită de soarele fierbinte. Cine a văzut centrul şi periferia slavei Tale? Cine a ajuns slăvit fără să atingă Slava Ta?

Slava Ta cea strălucitoare ne înconjoară din toate părțile şi ne priveşte în tăcere, parte zâmbind, parte mirându-se de frământările şi de cârtirea noastră omenească. Iar când tăcem, cineva ne şopteşte în taină: sânteți copiii ai Tatălui slăvit.

O, cât este de dulce această slăvită şoaptă!

Ce am putea dori mai mult decât să fim copiii slavei Tale? Nu e aceasta îndeajuns? Fără îndoială, este îndeajuns pentru o viață adevărată. Dar, iată, oamenii vor să fie tați ai slavei. Iar acesta e începutul şi culmea nenorocirii lor. Ei nu se mulțumesc să fie copiii şi părtaşi ai slavei Tale, ei vor să fie tați şi purtători ai slavei Tale. Şi totuşi, Tu eşti singurul Tată şi singurul purtător a toată slava. Mulți sânt cei ce folosesc în chip rău slava Ta şi mulți sânt cei ce se amăgesc pe sine. Nimic nu e atât de primejdios ca slava în mâinile muritorilor.

Tu arăți slava Ta, iar oamenii se ceartă în jurul ei. Slava Ta este fapt, iar slava omenească este cuvânt. Slava Ta zâmbeşte şi mângâie totdeauna, slava omenească despărțită de Tine înfricoşează şi ucide. Slava Ta hrăneşte pe cei săraci şi îndrumă pe cei blânzi, slava omenească desparte de Tine. Ea este cea mai bună unealtă a satanei.

ti ațeľi imiri, doxa a oamińiloru disparti di Tini. Doxa a oamińiloru easti nai ma buna hâlati a sâtânălui. Ti hazi suntu oamińiľi ți si-ampulisescu si şi-u-adarâ doxa ahoryea di Tini!
Fu unu zurlu ți lu-aura soarli ş-câfta si-aflâ unu locu afiritu di lunina a soarilui, ți s-hibâ a lui. Elu şi-adră unâ câlivâ scutidhoasâ şi nu adră firidz, şi intră tu ea, şi şidea tu chisâ, şi s-hârsea câ ascâpă di marli izvuru a lunińâľei.
Unu ahtari zurlu şi-unu ahtari țitâțeanu a scutidhâľei easti ațelu ți cilistiseaşti si şi-u-adarâ doxa ahoryea di Tini şi-mpârțâtu di Tini, Athanate, izvuru a Doxâľei.
Nu ari doxâ a oamińiloru acşi cumu nu ari puteari a oamińiloru. A Ta easti putearea şi a Ta easti doxa, Tatâlu a nostru. Macâ nu li-mprumutămu di la Tini, nu ľi-avemu, ş-mârânyisimu dipu ca frîndzâli uscati mpârțâti di pomu şi scrupsiti dupâ chefea a vimtului.
S-himu ifhâristisiț, ta s-nâ-acľimămu ficiurițľi a Tăľi. Nu ari tińie ma mari di-aestâ, tu țeru i pristi locu.
Ľea di la noi amirâriili a noastri, putearea a noastrâ ş-doxa a noastrâ. Tuti ți ľi-acľimămu unâoarâ a noastri, dzâcuti şedu tu urvăľi. Ľea di la noi ațea ți eara a Tău di-tu arhiusitâ.
Tutâ isturia a noastrâ fu unâ cilistiseari zurleascâ ta si-u-bâgămu pri cali amirâriľea a noastrâ, putearea a noastrâ ş-doxa a noastrâ. Ncľidi-u troarâ isturia a noastrâ ațea veacľea, tu cari nâ-ampulisimu s-nâ-adrămu nicuchiri tu casa a Ta, ş-dişcľidi unâ isturie noauâ tu cari va cilistisimu s-nâ-adrămu huzmichiari tu casa ți easti a Ta. Mea, ma bunu ş-ma duxusitu lucru easti s-himu huzmicheari tu Amirâriľea a Ta di s-himu nai ma mărľi amiradz tu amirâriľea a noastrâ.
Trâ-ațea adarâ-nâ, Tatâ, huzmichearľi a Amirâriiľei a Tali, a puteariľei a Tali şi-a-doxâľei a Tali, tu tutâ eta a noastrâ ş-tu eta a etiloru. Aminu!

Ce caraghioşi sânt oamenii când încearcă să-şi facă slavă afară de Tine şi despărţiţi de Tine! Fost-a un nebun care ura soarele şi încerca să afle un loc ferit de lumina soarelui, care să fie al lui. El a clădit o colibă întunecoasă şi n'a făcut ferestre, şi a intrat în ea, şi stătea în beznă, şi se bucura că s'a izbăvit de marele izvor al luminii. Astfel de nebun şi astfel de cetăţean al întunericului este cel ce se străduie să-şi facă slavă afară de Tine şi despărţit de Tine, Nemuritorule Izvor al Slavei!

Nu există slavă omenească, la fel cum nu există putere omenească. A Ta este puterea şi a Ta este slava, Tatăl nostru. Dacă nu le împrumutăm de la Tine, nu le avem, şi ne ofilim ca frunzişul uscat despărţit de pom şi împrăştiat după bunul plac al vântului.

Să fim mulţumiţi, ca să ne numim copii ai Tăi. Nu este cinste mai mare în cer sau pe pământ decât aceasta.

Ia de la noi împărăţiile noastre, puterea noastră şi slava noastră. Tot ce am numit vreodată al nostru zace în ruine. Ia de la noi ce era al Tău dintru început. Întreaga noastră istorie a fost o străduinţă nebunească de a făuri împărăţia noastră, puterea noastră şi slava noastră. Încheie grabnic vechea noastră istorie, unde ne-am luptat să ajungem stăpâni în casa Ta, şi deschide o istorie nouă, unde ne vom trudi să ajungem slugi în casa care este a Ta. Iată, mai bun şi mai slăvit lucru este a fi slugă în Împărăţia Ta decât a fi cel mai mare dintre împăraţi în împărăţia noastră.

Drept aceea, fă-ne, Tată, slugi ale Împărăţiei Tale, puterii Tale şi slavei Tale, în neam şi în neam şi în toţi vecii. Amin!

Colecția
AVDHELA

Ayiulu Nicola Velimirovici
Dispothi ali Ohridâ și ali Jici
EXIYISIRI LA TATĂLU A NOSTRU

Carte apărută cu sprijinul Asociației
„Așezămintele Sfântului Mare Mucenic Mina”
www.asfmina.ro

Redactoru/Yioryi Vrana
Layout/Atelieruldegrafică.ro
Dtp/Remus Brihac
Stampâ/Accent Print - Suceava
Ediție ndreaptâ di/ Proiectulu Avdhela

Editura Predania/
Vulturilor 8, București
www.predania.ro

Distribuție/
Proiect Avdhela
0752 228 836